

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petr Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce: M. S., zastoupený Mgr. Petrem Novákem, advokátem v Praze 9, Pod Pekárnami 157/3, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ze dne 9. 3. 2004, čj. OAM-6558/VL-10-K04-2003, o kasační stížnosti žalovaného ze dne 15. 11. 2005 a o kasační stížnosti žalobce ze dne 25. 11. 2005 proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2005, čj. 28 Az 53/2004 - 119,

t a k t o :

- I. Kasaní stížnosti se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Odměna advokáta Mgr. Petra Nováka se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 9. 2005, čj. 28 Az 53/2004 - 119, rozhodl o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2004, čj. OAM-6558/VL-10-K04-2003. Výrokem I. rozsudku krajský soud zamítl žalobu ve vztahu k výroku správního rozhodnutí, kterým žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Výrokem II. rozsudku krajský soud zrušil správní rozhodnutí v rozsahu výroku, kterým bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu; v tomto rozsahu vrátil krajský soud věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud se postavil na stanovisko, že ve vztahu k výroku o neudělení azylu podle

§ 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. Ve vztahu k výroku o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu pak krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nesprávným způsobem posoudil zjištěný skutkový stav, jestliže na stěžovatele překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu nevztáhl, a uložil žalovanému, aby si v dalším řízení opatřil aktuální informace o Pobřeží slonoviny, zaměřené na politickou a bezpečnostní situaci, a ve světle nových důkazů znovu rozhodl o překážce vycestování.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností (dále „kasační stížnost I.“). Dovolával se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle jeho názoru nelze procesně oddělit výrok o neudělení azylu od výroku o překážce vycestování, resp. tyto výroky nemohou obstát samostatně; v uvedeném závěru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2003, čj. 2 Azs 12/2003 - 76, a ze dne 15. 9. 2005, čj. 7 Azs 138/2005 - 69. Žalovaný ovšem poukázal rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 - 67, a ze dne 1. 9. 2005, čj. 3 Azs 371/2004 - 65, v nichž je vysloven opačný právní názor. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud učinil ve smyslu ustanovení § 12 s. ř. s. příslušné kroky k zajištění jednoty rozhodování v otázce dělitelnosti výroků rozhodnutí v azylových věcech přijetím stanoviska nebo vydáním zásadního usnesení.

Rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností (dále „kasační stížnost II.“) také žalobce, který nejprve uvedl, že je s rozsudkem krajského soudu spokojen a kasační stížnost podává proto, že v důsledku zrušení správního rozhodnutí pouze v části týkající se překážek vycestování mu není poskytnuto bezplatné ubytování, strava, pojištění atd. V doplnění kasační stížnosti se žalobce dovolává stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Osmý senát Nejvyššího správního soudu, který věc projednává, ji usnesením ze dne 16. 3. 2006, čj. 8 Azs 21/2006 - 155, předložil podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu k posouzení otázky, zda výrok o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a výrok o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu jsou samostatnými výroky či nikoliv. Poukázal přitom na dosavadní rozdílnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou ostatně v rámci kasační stížnosti zmínil i žalovaný.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 23. 5. 2006, čj. 8 Azs 21/2006 - 164, rozhodl, že výrok rozhodnutí správního orgánu o tom, zda se na neúspěšného žadatele o udělení azylu vztahuje nebo nevztahuje překážka vycestování (§ 28 a § 91 zákona o azylu) je podmíněn jen tím, že musí být učiněn současně s rozhodnutím o neudělení nebo odnětí azylu; jen potud jde také o výrok závislý. Soud ve správním soudnictví proto může zamítnout žalobu proti výroku

o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.

Z rozhodnutí rozšířeného senátu, kterým je osmý senát v dalším rozhodování vázán, a na které v podrobnostech odkazuje, vyplývá, že kasační stížnost I. není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Žalobce v kasační stížnosti II. nejprve uvedl, že je s rozsudkem krajského soudu spokojen, a opravný prostředek podává pouze z materiálních důvodů. Takto podaná kasační stížnost neobsahovala žádný právně relevantní důvod (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), kterým by se Nejvyšší správní soud musel zabývat.

V doplnění kasační stížnosti II. pak žalobce uvedl, že krajský soud pominul vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech [ve spise žalovaného není doloženo, že by žalobce neměl mít strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu], z výpovědi žalobce a zpráv UNHCR navíc plyne opak. Rovněž tvrzení žalovaného o rozporech ve výpovědi žalobce postrádá oporu ve spise. Rozsudek krajského soudu je také nepřezkoumatelný z důvodu nedostatečného odůvodnění. Krajský soud v zamítavé části rozsudku vycházel z rozporů ve výpovědích žalobce, ačkoliv se jednalo o rozpor jediný, při jednání žalovaného, který žalobce ihned opravil. Popis událostí žalobcem považuje krajský soud za nevěrohodný, tento popis ale odpovídá zprávám UNHCR. Žalobce by navíc mohl být pronásledován pro své muslimské přesvědčení.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými. Krajský soud při poukazu na rozpory ve výpovědi žalobce nepoukázal pouze na pohovor u žalovaného, ale připomněl také, že podle výpovědi žalobce měla manifestace proti zvolení L. G. předcházet tomuto zvolení. Krajský soud rovněž nadnesl, že informace žalobce o jeho příchodu do A. a pobytu tamtéž do odchodu z vlasti nejsou zcela průkazné - mimo jiné ve světle skutečnosti, že k napadení, které mělo být impulsem k odchodu z vlasti došlo údajně v dubnu r. 2003, přičemž žalobce opustil zemi legálně na základě turistického víza teprve v prosinci r. 2003. Krajský soud rovněž objektivně konstatoval, že přes zastoupení žalobcovy strany RDR ve vládě je politická situace v zemi původu žalobce složitá, a ze samotné vládní účasti jmenované strany nedovodil žádné závěry. Nejvyšší správní soud považuje argumentaci krajského soudu za úplnou a přesvědčivou a s kasačními námitkami se proto neztotožnil.

K tvrzenému možnému pronásledování z náboženských důvodů (žalobce je dle svého tvrzení muslimského vyznání) Nejvyšší správní soud doplňuje, že pronásledování z náboženských důvodů žalobce uváděl až v průběhu řízení před krajským soudem (pominul tedy toto tvrzení i v žalobě), a to v rovině možného pronásledování v důsledku existující politické situace v zemi původu. Předchozí tvrzení o pronásledování se opírala o politickou příslušnost žalobce, nikoliv o jeho vyznání. Krajský soud proto správně dovodil, že tvrzení žalobce nejsou důvodem pro přiznání azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a rovněž správně uzavřel, že za současné politické situace v zemi původu žalobce mohou být u něho zřejmě dány důvody překážky vycestování.

Nejvyšší správní soud neshledal ani kasační stížnost II. důvodnou, a i ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud při přezkumu kasačních stížností neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

S ohledem na rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu tkající se věci samé) a částkou 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem částkou 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu